

[Viggo Starcke.]

sestid, må den være klar over, at dette er en generalprøve på en virkelig udvidet omsætningskat. Det, som er den virkelige årsag til krisen, nemlig pengepolitikken, er der egentlig ikke sket nogen ændringer i. De besparelser, der er anvist, er altfor små, og det, som f. eks. det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen har talt om så ofte, en udgiftsreform, kan man egentlig ikke sige, at vi endnu har set noget til; måske kommer den.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard og det ærede medlem hr. Aksel Larsen har talt om de militære besparelser. Det militære område er sikkert et område, hvorpå der kan spares meget betydelige beløb, uden at forsvaret forringes, især hvis man ændrer dets struktur indenfor den bestående forsvarsordning ved at gå over til det schweiziske system med en spredning af styrkerne. Så vil meget betydelige beløb kunne spares, uden at forsvarets styrke forringes, men tværtimod dets sikkerhed forøges. Den tro, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen har, at det væsentligt er de militære udgifter, som er årsagen til den nuværende såkaldte krise, er noget, som det ærede medlem giver udtryk for, fordi han er ansat til det. Hvis han havde ret, ville det være mærkeligt, at de lande, som har de virkelig store militærudgifter, ikke var fuldstændig ruineret.

Der er det mærkelige, at Schweiz har meget høje militærudgifter, meget højere pr. hoved, end vi har, og Schweiz har et særdeles sundt pengevæsen og meget forstandige økonomer. Jeg har tidligere tilladt mig at anbefale, at Danmark gjorde noget lignende som det, Vesttyskland gjorde for et par år siden, da man tilkaldte en af de fremragende schweiziske økonomer til at bringe orden i pengepolitikken. Dør tænker jeg særligt på professor Röpke i Genève, som var Bonnregeringens rådgiver med det fænomenale resultat, vi har set i Vesttyskland. Det skal ikke være en egentlig nedsettende betragtning af vor nuværende højtærede finansminister, men jeg tror, at hvis den høje regering ville gøre det samme, som den vesttyske regering gjorde, og indhentede råd hos professor Röpke, ville den linie på pengepolitikken område, som hidtil er fulgt, blive ændret til det bedre.

Under første behandling af disse lovforslag rettede jeg et spørgsmål til den højtærede finansminister, som jeg ikke fik svar på. Det var dette, om finansministeren er i stand til at give noget skøn over, hvor stort et beløb den kolossale nye administration, som disse lovforslag vil medføre, vil andrage, for det er meget betydelige summer.

I den strenge offentlige sparsommelighed er det så besværligt at finde enkelte punkter at slå ned på. Nu byder man befolkningen, at den skal spare; den skal nedsætte sit forbrug i medfør af en række love, som vil virke generelt overfor et bredt udsnit af befolkningen. Var det ikke værd, om den høje regering tog den tanke op at nedskære de offentlige udgifter ved at nedskære samtlige ministeriers budgetter med 5 eller 10 pct. og lade dem administrere derefter? Det er de vilkår, man byder befolkningen.

I sin tale i dag spurgte det ærede medlem hr. Aksel Larsen, om de millionbeløb, der ligger i vejfonden, er tilstede. Jeg vil henlede det ærede medlems opmærksomhed på, at det ærede medlem hr. Tholstrup tidligere på retsforbundets vegne har peget på, at disse penge er brugt. De er væk. Hvis de skal udbetales igen, ligesom det radikale venstres tvangsoptøring, skal de hentes i nye skatter hos befolkningen, så at den får lov at betale dem en gang til, og akkurat det samme vil komme til at ske med de opsparingsbeviser, som man nu vil uddele til befolkningen. Disse lovforslag vil give stigende priser, de vil indvirke på pristallet, hvis ikke man ved bestemte lovforanstaltninger holder dem udenfor pristallet, og når man så giver befolkningen disse opsparingsbeviser, glemmer man at fortælle, at når pengene skal udbetales til sin tid, kommer folk selv til at betale dem gennem nye skatter med renter og rentes rente.

Vi vil gerne tiltræde de forbedringer, som set fra vort synspunkt findes, efter at disse lovforslag har været til udvalgsbehandling, nemlig, at fodtøj, barberblade og elektriske barbermaskiner er gået ud, men vi anser det for at være meget små fremskridt, og vi vender os mod det tilbageskridt, der ligger i den voldsomme forøgelse af tolden på te.

Når disse forskellige ændringsforslag kommer til afstemning, vil vi stemme imod ændringsforslag nr. 8 til § 14 i lovforslaget om